

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/25/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6622203417
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6622203417.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Anny Snopčokovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C., D. E. XXX/XX, o zaplatenie 1.240,97 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 8Csp/62/2022-164 zo dňa 20. marca 2023, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 8Csp/62/2022-164 zo dňa 20. marca 2023 m e n í tak, že žalobu zamieta.

II. Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovanému náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

III. Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Lučenec (ďalej len „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“) výrokom I. rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1 240,97 eur, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 797,66 eur od 4. marca 2022 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

1.1 Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 524, § 525 ods. 2, § 528 ods. 2, § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1, 2, 3, 4, 5 a 9, § 565, § 54 ods. 1 a 2, § 517 ods. 1 a 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 497, § 261 ods. 6 písm. d), § 499, § 501 ods. 1, § 503 ods. 3, § 505, § 506 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), § 9 písm. g), j), zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu 18. novembra 2014 (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1. februára 2013 (ďalej len „Nariadenie vlády Slovenskej republiky“), § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o bankách“), § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2, § 232 ods. 3 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

1.2 V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca doručil okresnému súdu dňa 31. augusta 2022 žalobu, ktorou sa domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 1 240,97 eur, úroku z

omeškania 5 % ročne zo sumy 797,66 eur od 4. marca 2022 do zaplatenia a náhrady trov konania. V žalobe tvrdil, že na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka zo dňa 13. novembra 2020 medzi postupcom Všeobecná úverová banka, a.s., Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31320155 (ďalej aj len ako „postupca“ alebo „banka“) a žalobcom (ďalej aj len ako „rámcová zmluva o postúpení pohľadávok“) a na základe žiadosti o postúpení a prevode zo dňa 3. marca 2022 (ďalej aj len ako „žiadosť o postúpenie“), postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Žalobca v tejto súvislosti uviedol, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Ďalej žalobca tvrdil, že postupca uzatvoril so žalovaným dňa 18. novembra 2014 zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexi pôžička“ č. 012354911181114 (ďalej aj len ako „zmluva o úvere“), ktorej súčasťou sú všeobecné obchodné podmienky postupcu (ďalej aj len ako „všeobecné obchodné podmienky“). Na základe zmluvy o úvere postupca poskytol žalovanému peňažné prostriedky. Žalovaný neplnil splátky v dohodnutých termínoch v zmysle zmluvy o úvere, čím sa dostal do omeškania, na základe čoho postupca opakovane vyzýval žalovaného na úhradu dlžnej sumy, a to aj výzvou zo dňa 27. decembra 2019 označenou ako „Tretia upomienka - pokus o zmier“ (ďalej aj len ako „upomienka – pokus o zmier“), kedy postupca evidoval nesplatené splátky vo výške 73,75 eur.

1.3 Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie a zistil tento skutkový stav. Dňa 18. novembra 2014 uzatvorili postupca ako právny predchodca žalobcu a žalovaný zmluvu o úvere, ktorej súčasťou boli všeobecné obchodné podmienky. Na základe zmluvy o úvere postupca poskytol žalovanému bezúčelový úver vo výške 1 110,- eur, s výškou úrokovej sadzby 17,40 % p. a., fixná, úver bol poskytnutý jednorazovo dňa 18. novembra 2014, žalovaný ho mal splácať v splátkach v sume 20,45 eur mesačne ku 16. dňu v kalendárnom mesiaci so splatnosťou prvej splátky 16. decembra 2014. Žalovaný neplnil splátky v dohodnutých termínoch v zmysle zmluvy o úvere, čím sa dostal do omeškania, na základe čoho postupca opakovane vyzýval žalovaného na úhradu dlžnej sumy, a to aj upomienkou – pokus o zmier zo dňa 27. decembra 2019, kedy postupca evidoval nesplatené splátky vo výške 73,75 eur. V zmluve o úvere zmluvné strany dohodli právo postupcu vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru v prípade, ak bude dlžník v omeškaní s úhradou viac než dvoch splátok alebo jednej splátky počas obdobia dlhšieho než tri mesiace a bol na ich zaplatenie písomne vyzvaný.

1.4 Súd prvej inštancie najskôr zisťoval, či je žalobca v spore aktívne legitimovaný a či boli pred postúpením pohľadávky na žalobcu splnené dve podmienky postupcu pred postúpením pohľadávky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Súd prvej inštancie v tomto smere poukázal na bod 7. odôvodnenia rozsudku a súčasne sa stotožnil s tam uvedenou argumentáciou žalobcu. Z upomienky – pokusu o zmier (č. I. 47) mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný bol postupcom upomínaný, aby okamžite zaplatil dlžnú pohľadávku v sume 73,75 eur. Postupca mu súčasne oznámil, že v opačnom prípade bude požadovať, aby vrátil celú poskytnutú sumu úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti dohodnutým v zmluve o úvere. Upozornil ho aj na právo banky odstúpiť od zmluvy o úvere. Oznámením o mimoriadnom zosplatnení (č. I. 22) zo dňa 13. mája 2020 (ďalej aj len ako „oznámenie o mimoriadnom zosplatnení“) postupca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru vrátane príslušenstva so zostatkom 911,67 eur a žalovaného vyzval na zaplatenie v lehote siedmich dní od doručenia tohto oznámenia. Oznámenie o mimoriadnom zosplatnení žalovaný prevzal dňa 22. mája 2020, dlžnú sumu nezaplatil. Uvedené výzvy súd prvej inštancie považoval za relevantné výzvy postupcu v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách a na ich základe bol postupca oprávnený postúpiť pohľadávku na žalobcu.

1.5 Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca v konaní preukázal aktívnu vecnú legitímáciu, lebo postupca pred postúpením pohľadávky, (keď oznámil žalovanému vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru - toto vyhlásenie je možné považovať za výzvu podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, a to za predpokladu, že jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie, čo v konaní bolo preukázané), dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách ukladá, t. j. žalovaný bol v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzývaný na úhradu omeškaných splátok.

1.6 Žalovaný v konaní namietal platnosť RPMN (podľa jeho výpočtu mala byť určená 18,63 % ročne, v zmluve bola určená 18,82 % ročne). Ani toto tvrdenie žalovaný v konaní ničím nepreukázal, lebo v odpore proti platobnému rozkazu vychádzal len zo svojho prepočtu. Žalovaný vo svojom výpočte nesprávne do

výšky mesačnej splátky v sume 20,45 eur započítal aj poistné v sume 0,90 eur mesačne, hoci poistenie schopnosti splácať úver ako typ zabezpečenia záväzkov zo zmluvy bolo v tomto prípade fakultatívne. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný v konaní nepreukázal svoje tvrdenia o tom, že v dôsledku absencie nesprávne určenej RPMN a celkovej čiastky, ktorú mal ako spotrebiteľ zaplatiť, by mala byť zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov.

1.7 Dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovanému bol poskytnutý úver v sume 1 110,- eur, ktorý čerpal dňa 18. novembra 2014 a zaviazal sa ho uhradiť spolu s dohodnutými úrokmi v 120 mesačných splátkach. Súd prvej inštancie sa stotožnil s argumentáciou žalobcu aj v poukaze na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. júla 2019 sp. zn. 6Cdo/113/2018, ako aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 7. augusta 2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94-17, dotýkajúc sa otázky prípustnosti kumulácie úrokov a úrokov z omeškania. Žalobca si v konaní uplatnil zaplatenie poplatkov vo výške 19,20 eur. Súd prvej inštancie považoval aj tento nárok žalobcu za preukázaný a dôvodný, a preto žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 797,66 eur od 4. marca 2022 do zaplatenia (t. j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky), keďže mal preukázané, že žalovaný je so zaplatením dlžnej sumy v omeškaní a žalovaný počiatok omeškania nespochybnil.

1.8 O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a skonštatoval, že žalobca mal v spore plný úspech, preto má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % .

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) h) CSP a tvrdil, že v zmluve je uvedené aj poistenie v sume 0,90 eur mesačne. Uviedol, že pôvodný veriteľ nevenoval dostatočnú pozornosť pri vypočítaní ukazovateľov, ktoré vyžaduje zákon. Spochybnil správnosť výpočtu RPMN a celkovej čiastky, ktorú mal ako spotrebiteľ zaplatiť a dodal, že neobstojí ani námietka, že pre výpočet bola použitá hodnota bez poistenia. Aj v takom prípade hodnota celkových nákladov nesedí. Pôvodný veriteľ tak porušil ust. § 9 ods. 2 písm. g) až j) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Poukázal aj na to, že poistenie nie je uvedené v zmluve, a ako spotrebiteľ nevedel a nevie, ktorá poisťovňa to zabezpečuje a v štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere tento údaj nie je uvedený. Údaj o poistení je zahrnutý v splátke.

2.1 Žalovaný namietol, že pôvodný veriteľ nezosplatnil pohľadávku ihneď už pre splátku nasledujúcu, a to dňa 28. septembra 2019, ale nechal úver nezosplatnený. Pôvodný veriteľ tak postupoval bez odbornej starostlivosti, kde veriteľ postupujúci s odbornou starostlivosťou je povinný pristúpiť k zosplatneniu úveru v čas a nenechávať predlžovanie pri neplatení splátok, aby sa mohol obohacovať o zmluvné úroky, ktorú mu pri sankčnom stave mimoriadnej splatnosti nepatria.

2.2 Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca nedoložil výzvu k úhrade dlhu podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, resp. nepreukázal zaslanie potrebnej výzvy pred samotným postúpením pohľadávky. Dodal, že mu bola doručená upomienka – pokus o zmier podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a oznámenie o mimoriadnom zosplatnení. Zdôraznil, že Zákon o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú výzvu, že dlžník je v omeškaní so splnením čo i len časti svojho záväzku, a teda nemožno prisvedčiť výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a ani oznámeniu o mimoriadnom zosplatnení charakter výzvy podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Poukázal v tomto smere na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27. októbra 2022 a rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11CoCsp/3/2021 zo dňa 18. marca 2021, sp. zn. 12CoCsp/36/2020. S poukazom na vyššie uvedené tvrdil, že žalobca nemá aktívnu vecnú legitimitáciu.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že žalovaný v odvolaní neuviedol skutočnosti a ani nepredložil dôkazy, ktoré by spochybnili jeho nárok. Dodal, že sa v plnej miere stotožňuje s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie.

4. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný (replika), ktorý opätovne poukázal na nedodržanie postupu v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, na základe čoho žiadal, aby súd žalobu v celej časti zamietol.

5. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca (duplika), ktorý uviedol, že na splnenie podmienky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách sa vyžaduje písomná výzva banky, a aby bol klient tejto pohľadávky v omeškaní aspoň 90 dní. Dodal, že všetky tieto skutočnosti boli preukázané, a to aj doručenie samostatnej výzvy pred zosplatnením.

6. K duplike žalobcu sa vyjadril žalovaný. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom tohto vyjadrenia žalovaného konštatuje, že ide o podanie v zmysle § 374 ods. 3 „in fine“ CSP, ktoré neobsahuje, nad rámec vyššie uvedených podaní žalovaného v odvolacom konaní, žiadne ďalšie relevantné skutočnosti pre rozhodnutie vo veci. Z uvedeného dôvodu odvolací súd predmetné vyjadrenie žalovaného žalobcovi už v súlade s ust. § 374 ods. 3 CSP nedoručoval.

7. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou (§ 359, § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP „a contrario“ rozsudok okresného súdu podľa § 388 zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovaného náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

8. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že predmetom konania je nárok žalobcu, ako postupníka, ktorý má hmotnoprávny základ v pôvodnom právnom vzťahu medzi bankou ako úverovým veriteľom a žalovaným, ako úverovým dlžníkom. Banka ako právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalovaným dňa 18. novembra 2014 zmluvu o úvere, ktorou poskytol žalovanému úver v sume 1 100,- eur za dojednaných zmluvných podmienok. Z titulu rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13. novembra 2020 medzi postupcom a žalobcom, došlo na základe žiadosti o postúpenie zo dňa 3. marca 2022 k postúpeniu pohľadávky banky na žalobcu. Dňa 2. septembra 2022 sa žalobou na okresnom súde domáhal žalobca od žalovaného zaplataenia dlžnej sumy z titulu zmluvy o úvere vo výške 1 240,97 eur s príslušenstvom.

9. Po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolania žalovaného odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné. Nosná odvolacia argumentácia žalovaného smeruje k existencii a danosti aktívnej hmotnoprávnej i procesnej legitímácie žalobcu, ako postupníka, s akcentom na právnu úpravu zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o bankách“), keďže postupcom bola banka.

10. Odvolací súd, viazaný konkrétnymi odvolacími dôvodmi a rozsahom podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP) konštatuje, že procesná obrana odvolateľa - a odvolacie dôvody - smerovali k argumentom a odvolacím tvrdeniam, že nebolo správne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, ktorý dospel na základe vykonaného dokazovania k záveru, že na základe doručenia upomienky – pokusu o zmier zo dňa 18. marca 2019 (č. l. 47) a oznámenia o mimoriadnom zosplatnení zo dňa 13. mája 2020 (č. l. 22) došlo k dodržaniu postupu v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Žalovaný tvrdil, že nebol dodržaný postup v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákon o bankách, následkom čoho nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu, čo zakladá nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore. Žalovaný zdôraznil, že Zákon o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú výzvu, a teda nemožno prisvedčiť upomienke – pokusu o zmier a ani oznámeniu o mimoriadnom zosplatnení charakter výzvy v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

11. Podľa ustanovenia § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

12. Podľa ustanovenia § 396 ods. 1 a 2 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

13. Podľa ustanovenia § 525 ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

14. Podľa ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách v znení účinnom do 29. marca 2022 (t. j. v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu^{87ac}) ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu.^{87ad}) Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

15. Aktívnou legitimáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním tvrdené právo, respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitimácie, či už aktívnej - existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej - existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania a súd je povinný skúmať ju z úradnej povinnosti v ktoromkoľvek štádiu konania (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/205/2009, sp. zn. 4Cdo/162/2020 zo dňa 27. októbra 2021). Súd prvej inštancie sa tak správne v konaní zameral predovšetkým na skúmanie aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, najmä s ohľadom na spotrebiteľský charakter právneho vzťahu medzi stranami sporu, v nadväznosti na potrebu poskytnutia osobitnej ochrany spotrebiteľovi v spore s dodávateľom a súd prvej inštancie správne zameral pozornosť na vysporiadanie sa s otázkou platnosti postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy, na základe ktorej by súd mohol konštatovať, že žalobca je skutočným nositeľom práva, ktorého sa v spore voči žalovanému, ako spotrebiteľovi, domáha. V spotrebiteľských vzťahoch pri konštatovaní platnosti či neplatnosti postúpenia pohľadávky z pôvodného veriteľa na ďalší subjekt, je nutné okrem všeobecných ustanovení § 524 až § 530 Občianskeho zákonníka zohľadniť aj osobitnú právnu úpravu, ktorá na daný právny vzťah dopadá.

16. Jednu z osobitných právnych úprav dotýkajúc sa postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského vzťahu predstavuje Zákon o bankách. Predmetná právna úprava pre platné postúpenie pohľadávky banky vyžaduje súčasné splnenie dvoch podmienok v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách (osobitná písomná výzva banky klientovi a relevantná doba omeškania dlžníka aj napriek písomnej výzve banky). Uvedené podmienky sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle hmotného práva a musia byť splnené už v čase postúpenia pohľadávky. Tieto podmienky postúpenia stanovuje priamo Zákon o bankách a aj keby boli zákonodarcom stanovené za účelom ochrany bankového tajomstva (uvedenú skutočnosť odvolací súd konštatuje len pre úplnosť a vzhľadom na označenie 14. časti zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách ako OCHRANA KLIENTOV A BANKOVÉ TAJOMSTVO, v ktorej je obsiahnuté aj zákonné ustanovenie § 92 ods. 8), ide o zákonné podmienky postúpenia pohľadávky. Ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ale priamo stanovuje hmotnoprávne podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o „lex specialis“ vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávok (§ 524 a nasl.. Občianskeho zákonníka). Takémuto záveru nasvedčuje jednak znenie citovaného ustanovenia („môže banka alebo pobočka zahraničnej banky pohľadávku postúpiť“), ako aj jeho zaradenie do časti Zákona o bankách, ktorej nadpis znie „Ochrana klientov a bankové tajomstvo“. Účelom tohto ustanovenia teda nie je len ochrana bankového tajomstva, ale aj ochrana klientov banky. Citované ustanovenie stanovuje osobitné podmienky, za ktorých môže banka, a to aj bez súhlasu klienta postúpiť pohľadávku na inú osobu, čo výkladom „a contrario“ znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka platne postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. Odvolací súd v súvislosti s takýmto záverom poznamenáva, že takýto výklad predmetného zákonného ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách zodpovedá judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý práve za účelom zjednotenia výkladu

tohto ustanovenia v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo 147/2017 zo dňa 24. apríla 2018 jednoznačne konštatoval, že „ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon.“ Zhodne aj vo svojom ďalšom rozhodnutí sp. zn. 7Cdo 26/2017 zo dňa 16. júla 2018 Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil právnu vetu: „Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.)“.

17. Odvolací súd po preskúmaní veci konštatuje, že súd prvej inštancie za účelom posúdenia vecnej legitímácie a vysporiadania sa s otázkou platnosti postúpenia pohľadávky vykonal riadne dokazovanie, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým zisteniam, avšak z ktorých vyvodil nesprávne právne závery, keď skonštatoval dodržanie postupu v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Odvolací súd v tomto smere konštatuje, že v konaní nebola preukázaná hneď prvá z dvoch kumulatívne vyžadovaných zákonných podmienok pre postúpenie pohľadávky klienta banky na iný subjekt - a to predchádzajúca osobitná výzva banky klientovi s upozornením na omeškanie (v stave aktuálnom pred postúpením pohľadávky) s platením dlhu banke. Odvolací súd zdôrazňuje, že pokiaľ žalobca (postupník) v spore mal zámer preukázať splnenie zákonných podmienok platného postúpenia pohľadávky banky a doložil do spisu upomienku – pokus o zmier zo dňa 27. decembra 2019 (č. I. 47) a oznámenie o mimoriadnom zosplatnení zo dňa 13. mája 2022 (č. I. 22) adresované žalovanému, takéto písomnosti neobstoja požiadavke vyžadovanej Zákonom o bankách.

18. Súd prvej inštancie k otázke dodržania postupu v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách odkázal na bod 7. odôvodnenia rozsudku a dodal, že sa stotožňuje s tam uvedenou argumentáciou žalobcu. Žalobca uvádzal (bod 7. odôvodnenia rozsudku), že konštantná judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je ustálená v názore, že oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru možno považovať za výzvu podľa ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, a to za predpokladu, že jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie. V tejto súvislosti mal žalobca za to, že dodržal všetky podmienky stanovené mu zákonom o bankách, t. j. žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom (bankou) opakovane vyzývaný na úhradu omeškaných splátok, a to najmä upomienkou – pokusom o zmier zo dňa 27. decembra 2019 a oznámením o mimoriadnom zosplatnení zo dňa 13. mája 2022. Žalobca dodal, že obe tieto výzvy možno považovať za relevantné výzvy podľa ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/169/2020 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11CoCsp/36/2021 zo dňa 30. novembra 2021.

19. Z vyššie uvedeným názorom súdu prvej inštancie, resp. žalobcu sa odvolací súd nestotožňuje a uvádza, že zo znenia ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ako aj vychádzajúc z teleologického výkladu tohto zákonného ustanovenia, sledujúc účel a zmysel tejto právnej úpravy, vyplýva, že pred samotným postúpením pohľadávky banky na iný subjekt zákonná úprava vyžaduje osobitnú a samostatnú písomnú výzvu banky, v ktorej banka v relevantnej časovej súvislosti pred samotným uskutočnením postúpenia pohľadávky klienta na iný subjekt, vyzve tohto klienta na eventuálne zaplatenie a splnenie si zameškaného záväzku voči banke s upozornením, že v súlade s dikciou ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, pokiaľ aj napriek písomnej výzve banky zostane naďalej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti peňažného záväzku voči banke, môže banka využiť svoje oprávnenie a svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť aj inému subjektu aj bez súhlasu klienta. Práve s prihliadnutím na sledovaný účel a cieľ tejto právnej úpravy - a to je poskytnúť ochranu klientom banky v tom zmysle, že po upozornení na možnosť postúpenia pohľadávky aj bez jeho súhlasu na iný subjekt a na základe vyčíslenia konkrétnej výšky pohľadávky, má klient reálnu možnosť účinne zabrániť postúpeniu pohľadávky a to tým, že svoj dlh voči banke dodatočne uhradí. Klientovi banky sa uvedeným spôsobom poskytuje dostatočný priestor na to, aby mohol predísť, resp. zvrátiť tak závažný právny následok, akým je postúpenie pohľadávky bankového subjektu na nebankový subjekt. Uvedený výklad zodpovedá okrem

iného aj označení 14. časti zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, OCHRANA KLIENTOV A BANKOVÉ TAJOMSTVO. Práve takouto formou je ochrana klientov účinne, nielen fiktívne, zabezpečená.

20. Odvolací súd konštatuje, že z obsahu upomienky – pokusu o zmier zo dňa 27. decembra 2019 (č. I. 47) síce sekundárne vyplýva, že žalovaný je v omeškaní so splácaním pohľadávky a vyzývaný na zaplatenie sumy 75,73 eur (vyčíslenú ku dňu 27. decembra 2019) s upozornením na právo banky odstúpiť od zmluvy, avšak primárne je obsahom tejto výzvy upozornenie na možnosť úver mimoriadne zosplatiť. Z obsahu oznámenia o mimoriadnom zosplatnení zo dňa 13. mája 2022 (č. I. 22) sekundárne vyplýva, že žalovaný je v omeškaní so splácaním pohľadávky o viac ako tri mesiace, avšak primárne je predmetom tohto oznámenia vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a výzva na zaplatenie celého zostatku úveru v sume 797,66 eur (vyčísleného ku dňu 13. mája 2020). Zo zisteného skutkového stavu tiež vyplýva, že výzvy: upomienka – pokus o zmier (č. I. 47) ako aj oznámenie o mimoriadnom zosplatnení (č. I. 22), ktoré mali podľa názoru žalobcu naplňať charakter výzvy v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, boli datované ku dňu 17. decembra 2019 a 13. mája 2020, pričom pohľadávka, ktorá je predmetom tohto konania, bola na žalobcu postúpená až dňa 3. marca 2023.

21. Odvolací súd zdôrazňuje, že vychádzajúc z teleologického výkladu ustanovenia § 92 ods. 8 prvá veta Zákona o bankách, skrz spotrebiteľský charakter zmluvy o úvere a z dôvodu, aby ochrana klienta bola nielen fiktívna, ale skutočne reálne zabezpečená, potom neobstojí argument žalobcu, ktorý považuje upomienku – pokus o zmier zo dňa 27. decembra 2019 (č. I. 47) a oznámenie o mimoriadnom zosplatnení zo dňa 13. mája 2020 (č. I. 22), za výzvu v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31. marca 2022 a sp. zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27. októbra 2022 – rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12CoCsp/36/2020 zo dňa 13. mája 2021 a 15CoCsp/23/2023 zo dňa 19. júla 2023). Z listinných dôkazov je zrejme, že k postúpeniu pohľadávky z banky na žalobcu došlo z titulu rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok na základe žiadosti o postúpenie dňa 3. marca 2023. Sledujúc účel zákonnej úpravy Zákona o bankách v jej časti osobitne označenej ako ochrana klientov, je potom zrejme, že ani upomienka – pokus o zmier (č. I. 47) a ani oznámenie o mimoriadnom zosplatnení (č. I. 22) po obsahovej stránke neobsahujú kvalifikované poučenie dlžníka o následkoch omeškania s platením dlhu banke v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, resp. absentuje poučenie klienta o tom, že v prípade, že i napriek výzve banky, bude v omeškaní so zaplatením čo i len časti svojho dlhu nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, bude banka oprávnená postúpiť pohľadávku, ktorú má voči klientovi na iný subjekt aj bez súhlasu klienta. Z účelu úpravy Zákona o bankách tiež vyplýva, že medzi výzvou, ktorú pre platné a účinné postúpenie pohľadávky nevyhnutne vyžaduje ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách a samotným postúpením pohľadávky banky na iného veriteľa, nevyhnutne musí byť časová súvzťažnosť, ktorá rozhodne v období uplynutia vyše 2 a pol roka medzi upomienkou – pokusom o zmier zo dňa 27. decembra 2019 (č. I. 47) a oznámením o mimoriadnom zosplatnení zo dňa 13. mája 2020 (č. I. 22), ktoré považoval žalobca za výzvu v zmysle Zákona o bankách, a postúpením pohľadávky dňa 3. marca 2023, celkom zrejme naplnená nebola.

22. Odvolací súd konštatuje, že ani poukaz žalobcu na rozhodnutie vyššej súdnej authority, konkrétne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/169/2020, nevyvracia vyššie uvedený názor odvolacieho súdu, pretože z jeho obsahu nevyplýva celkom jednoznačne priama odpoveď vyššej súdnej authority v tom zmysle, že oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, síce obsahujúceho aj výzvu na zaplatenie, je bez ďalšieho, a najmä bez skúmania aj časových súvislostí, možné považovať súčasne aj za kvalifikovanú výzvu v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách. K poukazu žalobcu na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11CoCsp/36/2021 zo dňa 30. novembra 2021 odvolací uvádza, že dané rozhodnutie, s poukazom na vývoj aktuálnej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, bolo prekonané rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11CoCsp/9/2023 zo dňa 15. júna 2023, a ktorého závery korešpondujú so záverom odvolacieho súdu v prejednávanej veci.

23. Odvolací súd v zmysle vyššie uvedeného konštatuje, že pred samotným postúpením pohľadávky v mesiaci marec roku 2023, nepreukázal žalobca akúkoľvek inú výzvu banky, v ktorej by banka v aktuálnom stave oznamovala svojmu klientovi aktuálnu výšku zameškanej časti záväzku klienta voči banke s oznámením, že pokiaľ bude naďalej v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke, bude banka oprávnená pohľadávku aj bez súhlasu klienta postúpiť ďalšiemu subjektu. Ochrana klienta tak, ako ju má na mysli ustanovenie §

92 ods. 8 Zákona o bankách, jednoznačne v tomto prípade zachovaná zo strany banky nebola a žalobca neunesol dôkazné bremeno o tom, že si banka pred postúpením pohľadávky na súčasného žalobcu splnila povinnosti vyplývajúce jej z osobitnej právnej úpravy Zákona o bankách. Z uvedeného vyplýva, že postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 Zákona o bankách je potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon je absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu súd prihliada „ex offo“.

24. Podľa článku 8 CSP, sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

25. Podľa čl.15 ods. 1 CSP, dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon.

26. Podľa § 150 ods. 1 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

27. V tejto súvislosti odvolací súd upriamuje pozornosť na zásadu kontradiktórnosti sporového súdneho konania s poukazom na dôkaznú povinnosť vyplývajúcu stranám sporu z čl. 8 CSP v spojení s § 153 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého sú strany povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Články 8 a 9 CSP sú vyjadrením princípu kontradiktórnosti sporového konania a prejednávacieho princípu (zásady formálnej pravdy). Rovnako tieto princípy súvisia so zásadou tzv. rovnosti zbraní a s princípom dispozičným. Priorizuje sa procesná aktivita sporových strán, ktoré sú zásadne povinné tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazné prostriedky na preukázanie svojich tvrdení. Každá procesná strana je povinná označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia relevantnými dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Je tak možné skonštatovať, že žalobca si nesplnil v konaní dôkaznú povinnosť a povinnosť preukázania svojich skutkových a právnych tvrdení o platnom postúpení pohľadávky z banky ako pôvodného veriteľa na žalobcu, ako postupníka. Bolo na žalobcovi, na jeho procesnej aktivite a procesnej zodpovednosti za výsledok sporu a svoj procesný úspech, aby svoje právo domáhať sa tvrdeného nároku a aktívnu legitímáciu aj hodnoverne v spore preukázal. Ohľadom svojich skutkových a právnych tvrdení tak žalobca neunesol v konaní dôkazné bremeno, čo má za následok jeho procesný neúspech v spore. Opätovne odvolací súd zdôrazňuje, že upomienku – pokus o zmier a ani oznámenie o mimoriadnom zosplatnení nie je možné považovať za výzvu banky svojmu klientovi v zmysle ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách, pokiaľ k postúpeniu pohľadávky došlo dňa 3. marca 2023 a pokiaľ predmetné písomnosti neobsahovali poučenie v zmysle zákonnej dikcie. Žalobca tak v spore nepreukázal existenciu výzvy v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, v dôsledku čoho došlo k postúpeniu pohľadávky z banky na žalobcu v rozpore so zákonom, čo spôsobilo, že sa takýto úkon považuje za absolútne neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Neplatnosť postúpenia pohľadávky v danej veci vyplýva aj z ustanovenia § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu - v danom prípade odporovalo zákonným požiadavkám „lex specialis“ - § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Postúpenie pohľadávky z pôvodného veriteľa (banky) na žalobcu je tak neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom a žalobca nie je v spore aktívne vecne legitimovaný, v dôsledku čoho je potrebné žalobu zamietnuť v celom rozsahu.

28. V závere odvolací súd konštatuje, že s ďalšími námietkami, resp. argumentmi žalovaného uvedené v odvolaní sa nezaoberal, nakoľko v intencii zabezpečenia práva na spravodlivý proces a z hľadiska merita odvolacieho konania sú bez právnej relevancie (pozri napríklad rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 358/09, III. ÚS 314/2018).

29. Odvolací súd, vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 388 CSP mení tak, že žalobu zamietá a žalobcovi ukladá povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 ods. 1 CSP)

a procesne plne úspešnému žalovanému v odvolacom konaní priznal voči procesne neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne samostatným uznesením súd prvej inštancie.

31. Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.